

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.175/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásban ... osztályvezető, a másodfokú eljárásban Dr. ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - dr. Cserichné dr. Gyovai Judit ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen birtokbaadás és egyéb iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 8.G.21.284/2011/11. sorszámu ítélete ellen az alperes által 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

íteletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság íteletét részben megváltoztatja, a keresetet elutasítja, a viszontkeresetet elutasító rendelkezést helybenhagyja.

A felek maguk viselik az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült saját költségüket. Az alperes 1 164 000 (Egymillió-egyszázhatvannégyezer) forint elsőfokú és 1 600 000 (Egymillió-hatszázezer) forint fellebbezési illetéket visel.

Ez ellen az ítelet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A **K.-i** Városi Tanács VB. Hatósági Osztálya 1988. július 8-án jogerős 1.018-8/1988. számú határozatában építési engedélyt, 1990. május 11-én jogerős 567-7/1990. szám alatt használatbavételi engedélyt adott a **P.** Beruházó és Tervező Intézetnek a **K. ..79** helyrajzi számú földrészleten négyezer vonalas crossbar távbeszélőközpont rendeltetésű, gépterem és kiszolgálóhelyiségekből álló, 323 m² alapterületű kétszintes épületre. A **T.-i** Körzeti Földhivatal 20.023/4/1990. számú határozatával a **..79/1** helyrajzi számú, 2212 m², a Magyar Állam tulajdonában és a **K.-i** Városgazdálkodási Vállalat kezelésében lévő ingatlanon létesített épületet az ingatlan-nyilvántartáson átvezette és a művelési ágát épület és udvar művelési ágra változtatta.

A **J.** Megyei Vagyonátadó Bizottság VÁB.526/1992. számú igazolása szerint a **M.** Állam tulajdonában, a Városgazdálkodási Vállalat **K.** kezelésében lévő, **..79/1** helyrajzi számú ingatlan az 1991. évi XXXIII. tv. 1. §-a alapján 1991. szeptember 1. napján a törvény erejénél fogva a felperes tulajdonába került. A **T.-i** Körzeti Földhivatal az igazolás alapján a 37.270/1992/07.01. számú határozatával a felperes tulajdonjogát bejegyezte.

Az 1995. február 13-án keltezett és földhivatal által záradékolt megosztási vázrajz alapján az ingatlan megosztásra került hat önálló: **..78/1** és **/2** helyrajzi számú iskola, mozi, valamint **..79/3**, **/4**, **/5** és **/6** helyrajzi számú **hitelintézet**, posta, presszó, telefonközpont művelési ágú ingatlanra. A **K. ..79/6** helyrajzi számú, mint 1995-ben a **..79/1** helyrajzi szám megosztásából kialakult ingatlan, kivett művelési ágban telefonközpontként 224 m²-rel a felperes tulajdonaként van nyilvántartva.

A felperes a keresetében a Ptk. 98. §, 99. §, és a 115. §-ának (3) bekezdése alapján arra kérte kötelezni az alperest, hogy a **..79/6** helyrajzi számú ingatlanából a nem használt, feladata ellátásához nem szükséges emeleti szintjét és földszinti egy helyiségét bocsássa a birtokába, és tiltsa el az alperest a szükségleteit meghaladó épülethasználatától. Kötelezze az alperest öt évre visszamenőleg a szükségleteit meghaladó épülethasználatra eső, helyben szokásos mértékű használati díj, (198,8 m² x 1 000 forint x 60 hó) 11 928 000 forint megfizetésére.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Indokai szerint az ingatlan telek- és épületrészét 1988. szeptember 1-től jogelőde, a **M. P.** használta és kezelte, ezért az egyes állami tulajdonban lévő vagyontárgyak önkormányzatok tulajdonába adásáról szóló 1991. évi XXXIII. törvény (Övt.) 1. §-a alapján az általa, mint más állami szerv által kezelt épületen és a hozzátartozó állami tulajdonú földön a felperes tulajdont nem szerezhette. Az ingatlanon az épületet a **P.** Beruházó és Tervező Intézet, a **M. P.** szervezeti egysége építtette 1988. szeptember 1. és 1989. június 30. között. Annak megállapítását kérte, hogy a kizárólagosan távközlési célt szolgáló beruházással létesült épület a **M. P.** jogutódaként az ő tulajdona, a postáról és a távközlésről szóló 1964. évi II. törvény (Ptt.) 16. §-a alapján a földterület ingyenes használatára jogosult. E kérelme adatainak alapján az alperes jogszerezésének bejegyzése érdekében viszontkeresetben kérte megállapítani, hogy az 1988. szeptember 1-től tartó kizárólagos és szakadatlan birtoklása folytán elbirtoklással megszerezte mind a telek, mind a felépítmény tulajdonjogát.

A felperes kérte a viszontkereset elutasítását. Érvei szerint az alperes tulajdonjogát nem alapozza meg az a tény, hogy a **M. P.** 60 %-ban részt vett a város telefonhálózatának a fejlesztésében, és a felperes a telefonközpont működtetéséhez térítésmentes használatot engedélyezett.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperest kötelezte a **K. ..79/6** helyrajzi számú ingatlan emeleti szintje és a földszinti 26 m² akkumulátor helyisége birtokba adására, ezek használatától eltiltotta és kötelezte 11 928 000 forint használati díj megfizetésére. A viszontkeresetet elutasította. Az alperest az államnak 742 680 forint illeték megfizetésére kötelezte.

Az indokolása szerint a Magyar Állam tulajdonában és a Városgazdálkodási Vállalat **K.** kezelésében volt **..79/1** helyrajzi számú ingatlan az Övt. 1. §-a alapján 1991. szeptember 1-jén a törvény erejénél fogva a felperes tulajdonába került, az alperes elsődleges kérelme adatainak alapján. A Ptk. 98. és 99. §-ai felhívásával a tulajdonos felperest illető használati jogra tekintettel kötelezte az alperest az ingatlan birtokba adására, eltiltotta a további használatától és a kereset szerint kötelezte használati díj megfizetésére. A Ptk. 121. §-ának (1) bekezdése felhívásával nem találta alaposnak az alperes elbirtoklásra alapított tulajdoni

igényét sem 15 éven át sajátjaként történt birtoklás hiányában. Az alperest, mint a kereset és viszontkereset tekintetében egyaránt pervesztes felet, kötelezte a felperes személyes illetékmentessége folytán feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a viszontkeresetének történő helyt adást kért oly módon, hogy kérte a tulajdonjoga bejegyzését is. A másodlagos fellebbezési kérelme az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A fellebbezés indokai szerint az épület felperes hozzájárulásával történt létesítésével osztott tulajdon jött létre, az alperes az építkezés befejezésekor a Ptk. 137. §-ának (2) bekezdése, a 155. §-a és a 156. §-ának (1) bekezdése alapján megszerezte a felépítmény tulajdonjogát, illetve korábban kezelői jogát, a felperes pedig az épület által elfoglalt ingatlan használatát biztosította.

Az Övt. 1. §-ára és a 2. §-a (2) bekezdésére hivatkozással vitatta, hogy az ingatlan a törvény erejénél fogva a felperes tulajdonába került. Emellett kifejtett érvei szerint az ingatlan a VÁB határozat meghozatalakor már nem képezte a **M.** Állam tulajdonát és nem volt a városgazdálkodási vállalat kezelésében, a **M. P.** tulajdonát képezte. A felperes rosszhiszemű jogszerző, mert tudnia kellett, hogy tulajdonszerzése jogszabályba ütközött, semmis. A **M.** gazdasági társasággá alakulását követően a kezelői jog tulajdonjoggá alakult, ezért a felülépítményre a tulajdoni igénye megalapozott.

A viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezés ellenében arra hivatkozott, hogy az elbirtoklása 1991. június 9-én kezdődött. A kezdeményezésére 2006-ban tárgyalások kizárólag a földhasználati jogra folytak. Annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes az ingatlan megosztását kezdeményezte. Az alperes szerint az első fokú ítélet végrehajthatatlan is, mert a birtokba adandó terület a közművek, a biztonsági, vagyonvédelmi, beléptető rendszerek szétválasztás nélkül nem megközelíthető.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Az ex lege történt tulajdonszerzésére, az alperes kezelői joga hiányára, az alperest illető használati jogra hivatkozott.

A fellebbezés a keresetnek helyt adó elsőfokú ítéleti rendelkezés tekintetében alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felek által csatolt okiratok tartalma alapján a fentiek szerint történt pontosítással és kiegészítéssel fogadta el ítélezése alapjául. Nem értett egyet a keresetnek helyt adó érdemi döntésével, a viszontkeresetet elutasító, érdemben helyes rendelkezésének az indokait nem osztotta.

A másodlagos fellebbezési kérelem az elsőfokú bíróság ítéletének az érdemi felülbírálatot kizáró hatályon kívül helyezésére irányult. Az ítélet tábla e kérelmet nem találta alaposnak abszolút hatályon kívül helyezési okok, és eljárási szabálysértés, illetve a bizonyítás kiegészítésének szükségessége hiányában, amelyek alapjául szolgálhattak volna a Pp. 252. §-ának (1)-(3) bekezdése alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének. Az ítélet tábla rendelkezésére álltak az első fokú ítélet érdemi felülbírálatához szükséges releváns adatok.

Az ítéletábra a felek által perbe vitt igények elbírálása során a következő törvényi rendelkezések alkalmazásával járt el.

Annak érdekében, hogy a helyi önkormányzatok a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) által meghatározott feladataikat képesek legyenek ellátni, az állam az állami tulajdon jelentős részét ingyenesen átadta a részükre. A vagyonátadás kétféle módon történt: az Ötv. 107. §-ának (2) bekezdésében felsorolt állami vagyon az Ötv. hatálybalépésének napján, 1990. szeptember 30-án, a törvény erejénél fogva került az önkormányzatok tulajdonába. Így ex lege kerültek az önkormányzatok tulajdonába a tanács és szervei, valamint intézményei kezelésében levő állami ingatlanok. Az Ötv. 107. §-ának (3) bekezdése alapján külön törvényben meghatározott, állami tulajdonú dolgok önkormányzati tulajdonba adásáról és a vagyoni terhek rendezéséről a kormány által e célra létrehozott megyei (fővárosi) vagyonátadó bizottságoknak hatósági eljárásban kellett dönten.

Az itt hivatkozott külön törvény, az Övt. eltérően rendelkezett a megszűnt tanács által alapított ingatlankezelő szerv kezelésében álló nem lakás céljára szolgáló épület esetében attól függően, hogy az más állami szerv kezelésében vagy használatában állt. Az Övt. alkalmazásában az 52. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében állami szerv: az állami vállalat, a tröszt, az egyéb állami gazdálkodó szerv, az állami költségvetési szerv.

Az állami vállalatok gazdasági társasággá (részvénytársasággá vagy korlátolt felelősségű társasággá) való kényszerű átalakulását az 1992. évi LIII. és az LIV. törvény rendelte el. A **M. P.** Vállalat 1994. július 6-i hatállyal történt részvénytársasággá alakulásáig állami vállalat volt.

Az 1991. szeptember 1-jén hatályos, a földről szóló 1987. évi I. törvény (Ftv.) minden földre, a földön levő épületre és egyéb építményre kiterjedő hatállyal (1. §) a 12. §-ának (1) bekezdésében úgy rendelkezett, hogy az állami tulajdonban lévő ingatlant állami szerv kezelheti. Az Ftv. 11. §-ának (1), a 12. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint kezelői jog megszerzésének két, konjunktív feltétele volt: egyrészt az ingatlant kezelő állami szerv alapítására jogosult, tulajdonosi irányítást gyakoroló szerv határozata, illetőleg hatósági (kiutaló) határozat, vagy a kezelővel kötött megállapodás, másrészt a kezelői jog bejegyzése az ingatlan-nyilvántartásba. Kezelői jog esetén a 26/1987. (VII.30.) MT rendelet (Ftv.Vhr.) 2. §-ának (2) bekezdése szerint az ingatlan-nyilvántartásba a föld, az épület és egyéb építmény (együtt: ingatlan) tulajdonosaként az államot, kezelőjeként az állami szervet kellett bejegyezni.

A per okirati bizonyítékai alapján az állapítható meg, hogy az alperes által hivatkozott beruházás befejezését, használatbavételét és a felülépítmény ingatlan-nyilvántartásban történt feltüntetését követően, az Övt. hatálybalépésekor a perbeli ingatlan a Magyar Állam tulajdonában és a **K.-i** Városgazdálkodási Vállalat kezelésében állt. Ezért az alperes a jogelőde kezelői jogára alaptalanul hivatkozott.

Az alperes e perben a kezelői joga hiányát sem tehette vitássá. Az Övt. 33. §-ának (1) bekezdése szerint a megyei vagyonátadó bizottság az előtte kérelemre induló eljárásban dönthetett volna a jogszerű kezelő kijelöléséről, ha az állami tulajdonú ingatlant nem az

arra jogosult szerv kezeli vagy nincs az ingatlan-nyilvántartásba kezelő bejegyezve, és ha az ingatlan nem kerülhet önkormányzat tulajdonába. Az e törvényhelyhez fűzött indokolás szerint a vagyonátadó bizottságok eljárására vonatkozó 63/1990. (X.4.) Korm. rendelet kimondja, hogy a bizottságok az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló törvény alapján hatóságként járnak el. A bizottságok határozata ellen jogorvoslatra államigazgatási úton van lehetőség, a felettes szervként eljáró Belügyminisztérium határozata közigazgatási határozatként bíróság által felülvizsgálható volt. A Legfelsőbb Bíróság EBH. 2001. 539. szám alatt közzétett elvi jelentőségű határozatában kifejtettek szerint az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett kezelői jog alapítása, terjedelme, jogszerűsége utólag nem vitatható. Csak annyiban vizsgálható az állami tulajdonú ingatlanra vonatkozó kezelői jog fennállta vagy fenn nem állta, illetőleg annak jogszabályt sértő alapítása, illetőleg megszüntetése, amennyiben erre a vagyonátadó bizottság előtti eljárásban lehetőség volt.

Az alperes jogelőde "ráépítések" hatályos Ptk. 31. §-ának (1)-(3) bekezdése és az állami vállalatokról szóló 1977. évi VI. törvény (Vt.) 1. §-a, 2. §-ának (1) bekezdése szerint az állam a gazdasági, gazdálkodási feladatainak ellátása végett létesít és működtet állami vállalatokat, amelyek az állami tulajdonból rájuk bízott vagyonnal gazdálkodnak és felelnek a kötelezettségeikért. Az állami vállalat vagyonának tulajdonosa a Magyar Állam, a ráépítő és a ráépítéssel érintett ingatlan egyaránt állami tulajdon, a jogosult és a kötelezett azonos. Ezért az egységes állami vagyonból a rábízott állami vagyonnal gazdálkodó **M. P.** Vállalat ráépítéssel az állami tulajdonban álló ingatlanon tulajdont nem szerezhethet.

Ezen túl az ítéletábra rámutat arra is, hogy a ráépítéssel történő tulajdonszerzés szempontjából az építkezés jogi és műszaki befejezettségét jelentő használatbavételi engedély kiadásakor az Alkotmány (1949. évi XX. törvény) - az 1990. évi XL. törvénnyel 1990. június 25-től hatályon kívül helyezett - 8. §-ának (2) bekezdése szerint az állam tulajdona mindenekelőtt - többek között - a posta, a távíró, a távbeszélő, a rádió és a televízió. A Ptk. - a 29/1992. (V. 19.) AB határozat folytán 1992. V. 19-étől hatálytalan - 138. §-ának (2) bekezdése szerint állami tulajdonban álló ingatlan tulajdonjogát ráépítéssel nem lehetett megszerezni, és azon ráépítéssel közös tulajdon sem keletkezhetett. A Ptk. 97. §-ának (1) bekezdése szerint az épület tulajdonjoga a földtulajdonost illette meg, a (2) bekezdés a) pontja alapján állami tulajdonban álló földön az építkezőt csak az esetben illette meg az épület tulajdonjoga, ha az épületet szövetkezet létesítette.

Ezért az alperes a jogelőde ráépítéssel történt tulajdonszerzésére hivatkozással tulajdoni igényt sem érvényesíthetett alappal.

A fentiek szükségszerű előrebocsátást követően az alperes fellebbezési kérelme folytán az ítéletábrának a felek által perbevitt igényekről a fent kifejtettekre tekintettel arra figyelemmel kellett határozni, hogy az Övt. hatálybalépésekor a per tárgyát képező nem lakás céljára szolgáló épület az állam tulajdonában, tanácsi ingatlankezelő szerv kezelésében és a **M. P.** Vállalat, mint állami szerv használatában állt.

Az Övt. 1. §-ának (1) bekezdése alapján a fekvés szerinti települési önkormányzat tulajdonába került a megszűnt tanács által alapított ingatlankezelő, és a város- (község) gazdálkodási vállalat (együtt: ingatlankezelő szerv) kezelésében álló vegyes rendeltetésű

és nem lakás céljára szolgáló épület, a bennük lévő állami tulajdonú nem lakás céljára szolgáló helyiségek, a hozzájuk tartozó állami tulajdonú földdel (együtt: épület) a más állami szerv által kezelt épületrész kivételével.

A perbeli épületre is a felperes jogelődének ingatlankezelő szerve, a **K.-i Városgazdálkodási Vállalat** rendelkezett kezelői joggal, ezért az Övt. 1. § (1) bekezdés alapján e törvény erejénél fogva, 1991. szeptember 1-jén a felperes tulajdonába került. Csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy a tulajdonjog bejegyzésének az alapjául is szolgáló VÁB igazolás nem határozat, pusztán a felperes ex lege történt tulajdonszerzését deklarálja. Az Övt. 34. §-ának (1) bekezdése alapján a bizottság igazolta ugyanis, hogy az 1. §-ban említett épület (épületrész) e törvény erejénél fogva került önkormányzat tulajdonába.

A Ptt. 2. §-ának (1) bekezdés alapján a postai és távközlési tevékenység állami feladat. Ebből következően a **M. P. Vállalat** használatában álló épület nyilvánvalóan nem az önkormányzat és szervei feladat és hatáskör gyakorlását szolgálja, nem az önkormányzat intézménye által végzett közszolgáltatást biztosítja.

A felperes tulajdonába került vagyonnak az alperes jogelőde, mint állami szerv általi használatának a jogi jelentősége abban áll, hogy ez esetre az Övt. külön rendelkezik.

Az Övt. 40. §-ának (2) bekezdése alapján a törvény erejénél fogva önkormányzat tulajdonába került, de nem az önkormányzat vagy szervei feladat és hatáskör gyakorlását szolgáló, nem az önkormányzat intézménye által végzett közszolgáltatást biztosító vagyont a feladatot ellátó állami szerv használatába kellett adni.

E rendelkezéssel az állam az állami feladatot ellátó állami szervvel szembeni elhelyezési kötelezettségének tett eleget úgy, hogy ingyenes használati jogot biztosított számára az állami tulajdonból ellenszolgáltatás nélkül az önkormányzat tulajdonába adott ingatlanon.

Az Övt. 40. §-ának (5) bekezdése alapján a használatba vétel kezdő időpontja - az érintett önkormányzatok, illetve állami szervek megállapodása hiányában - a feladat- és hatáskört megállapító jogszabály hatályba lépését követő év január 1. napja. Az Övt. 40. §-ának (6) bekezdése értelmében a használatra való átadás és a használat térítésmentes. Az önkormányzat és az állami szerv használatra vonatkozó jogát az ingatlan-nyilvántartásba be kell jegyezni. A használatra, az e törvényben nem szabályozott kérdésekben a Polgári Törvénykönyv hasznélvezetre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. Az Övt. 40. §-ának (7) bekezdés szerint a használat jogát megszerző a vagyont a tulajdonos hozzájárulásával engedheti át másnak használatra. A vagyont a tulajdonos részére vissza kell adni, ha megszűnik az a közszolgáltatás, illetve államigazgatási feladat, amelynek ellátásához biztosítékul szolgált, vagy ha az önkormányzat, az állami szerv nem az adott vagyon használatával látja el a közszolgáltatást, illetve az államigazgatási feladatot.

A perbeli épület legkésőbb 1992. január 1-jén a törvény erejénél fogva az alperes jogelődének ingyenes használatába került. A törvény által létesített használati jogát megalapozó közszolgáltatás nem szűnt meg, azt a jogutód alperes látja el, az épület jelenleg is azt szolgálja. A közszolgáltatás ellátáshoz kapcsolódó használati jogot a jogutódlás nem érintette, az az alperest a **..79/6** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanon illeti meg.

A fent felhívott kógens törvényi rendelkezésekből következően az önkormányzat felperes a perben sem a visszaadás, sem a használati díj iránt igényt alappal az alperessel szemben nem érvényesíthetett. Az alperest ex lege illető térítésmentes használati jog miatt a felperest a Ptk. 98. §, 99. §, és a 115. §-ának (3) bekezdése alapján a birtokláshoz való jog, mint tulajdonost nem illeti meg. Az alperes törvényes használati joga, mint jogcímes birtoklás pedig azt zárja ki, hogy az alperes elbirtoklásra hivatkozással tulajdoni igényt érvényesítsen a felperessel szemben. Mindezekből pedig az következik, hogy a felperes keresete, és az alperes viszontkeresete egyaránt alaptalan, mindkettő elutasításának volt helye.

Az alperes törvényen alapuló használatára a Ptk. haszonélvezetre vonatkozó rendelkezései csak az Övt. által nem szabályozott kérdésekben alkalmazhatók. Így alkalmazni kell a Ptk. 158. §-ának (2) bekezdését is, amely szerint ha az ingatlanon jogszabálynál fogva keletkezik haszonélvezet, a haszonélvezeti jogot az ingatlan-nyilvántartásba be kell jegyezni; ha ez elmarad, a haszonélvezet a dolognak csak rosszhiszemű vagy olyan megszerzőjével szemben érvényesíthető, aki a dologért ellenszolgáltatást nem adott.

A jogszabály rendelkezésén alapuló használati jog ex lege létrejöttének az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése tehát nem feltétele, ekként a bejegyzése nem konstitutív, csupán deklaratív (kinyilvánító) hatályú. A jog bejegyzésének elmaradása így az alperes használati jogát nem érinti, a bejegyzés lehetősége jelenleg is adott. A Legfelsőbb Bíróság a KGD. 2010. 157. szám alatt közzétett eseti döntése szerint a közfeladat ellátását biztosító használati jog jogosultjának jogutódja a tulajdonos hozzájárulása nélkül bejegyeztetheti jogát az ingatlan-nyilvántartásba.

A fent kifejtett indokai alapján az ítéletábra a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a keresetnek helytadó részében megváltoztatta, a keresetet elutasította. Az érdemben helyes viszontkeresetet elutasító rendelkezést a fenti eltérő indokolással helybenhagyta.

Az ítélet részbeni megváltoztatása folytán mindkét fokú eljárásban a felperes a kereset, az alperes a viszontkereset tekintetében peresztes lett. Az ítéletábra ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a perköltség felől az eljárás mindkét fokára úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

Megállapításra irányuló viszontkeresetnek a Pp. 123. §-a alapján nem volt helye.

A Pp. 247. §-ának (1) bekezdése, és a 146. §-a (5) bekezdésének d) pontja alapján nem volt annak eljárásjogi akadálya, hogy a fellebbező alperes a másodfokú eljárásban a viszontkeresetében a tulajdonjoga megállapítása helyett teljesítést, azaz tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, tartalma szerint a felperes ennek túrására kötelezését kérje. E perbeli rendelkező jognyilatkozata nem - a fellebbezési eljárásban tiltott - keresetváltoztatás.

Az alperes az eredménytelen viszontkeresete folytán viseli az általa megjelölt 20 000 000 forint pertárgyérték, mint illetékalap után az elsőfokú eljárásban felmerült 6 %, 1 200 000 forint és a másodfokú eljárásban felmerült 8 %, 1 600 000 forint eljárási illetéket. Az elsőfokú eljárásban 36 000 forint illetéket lerótt, időközben részére a NAV engedélyezte a

bíróági eljárási illeték utólagos elszámolással történő megfizetését. Ezért az ítélet tábla a meg nem fizetett eljárási illeték megfizetésére az alperest nem kötelezhette, csak megállapítást tehetett. Az alperes az illetéket a megállapított összegben az Itv. 74. §-ának (7) bekezdése szerint az állami adóhatósághoz benyújtott bevallása alapján történő elszámolással fizeti meg.

Debrecen, 2012. május 23.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -